

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Er bestaat zulk een ding niet als onstoffelijke zelfstandigheid. Alle geest is stof, doch is fijner en reiner en kan alleen door reinere oogen onderscheiden worden.

Wij kunnen dezelve niet zien, doch wanneer onze lichamen gereinigd zijn, zoo zullen wij zien dat het alles stof is.

LEER EN VERB. 131 : 7, 8.

No. 5.	1 Maart 1910.	15de Jaargang.
--------	---------------	----------------

DE DAG VAN RUST.

Door Apostel ORSON F. WHITNEY.

„De Sabbat is gemaakt om den mensch, niet de mensch om den Sabbat.”

Dit zeide de Zaligmaker der wereld. Er is een Goddelijke wijsbegeerte in al Zijne gezegden; en in dit gezegde is er een wijsbegeerte, welke van toepassing is op al de geboden die God den mensch gegeven heeft. Wanneer onze hemelsche Vader tot Zijne kinderen op aarde sprak, en hun gebod een bepaald iets te doen, dan deed Hij dat niet om een last op hunne schouders te leggen, noch om hun moeite te veroorzaken, maar om een zegen te geven, en hen in een toestand te brengen, om nog meer gezegend te worden.

In onze zwakke menschelijke manier om dingen te beschouwen, zijn wij geneigd te denken, dat wanneer wij Gods geboden houden, wij Hem daar een weldaad mede bewijzen. Wij redeneeren verkeerd met betrekking tot zulke zaken. Ik ben niet een van die menschen die gelooven, dat door te gaan naar het huis des Heeren op den Sabbatdag, een weldaad aan den Almachtige bewezen wordt. Ik geloof dat het voordeel van Hem tot mij komt, niet van mij tot Hem. Dit is waar met betrekking tot ieder gebod en iedere wet van God.

De Heere heeft ons geboden den Sabbatdag te onderhouden. Toen Hij de aarde schiep en alles wat daartoe behoort, met inbegrip van man en vrouw, gevormd naar het beeld van een

Goddelijken Vader, arbeidde Hij gedurende zes dagen en rustte op den zevenden dag, en heiligde dien, en gebod den mensch dit ook te doen. Nu, ik geloof dat God dit als een zegen bedoelde. Het moge wat wij een opoffering noemen van ons eischen, om onze dagelijksche werkzaamheden ter zijde te leggen — de schop en de schoffel neer te leggen; van achter de toonbank te komen en den lessenaar, om op den zevenden dag te rusten en het woord van God te hooren — en kan een kleine opoffering vereischen, maar al de geboden van God eischen opofferingen, en „opoffering brengt ons den zegen des hemels”.

Sommigen denken over het beginsel van opoffering verkeerd. Ik heb menschen hooren spreken over dit onderwerp alsof het een verlies beteekende, een onbetaald en onbetaalbaar verlies. Ik beschouw dit zoo niet. Iedere opoffering die van den mensch verlangd wordt is slechts een tuchtmiddel, een toebe-reiding, waardoor hij een grooter zegening zal ontvangen dan hetgeen opgeofferd is. Het kan vergeleken worden met een landman die het zaad in de aarde doet. Hij staat een gedeelte van zijne bezittingen af, maar hij ontvangt wederom, door de welwillendheid der Voorzienigheid, dertig-, zestig- of honderdvoud. Ik denk, dat wij niet moeten rekenen wanneer wij iets opofferen. Wij moeten geen overeenkomsten met den Almachtigen willen maken, en Hem alleen gehoorzamen wanneer wij zeker zijn, dat wij een belooning of iets terugkrijgen. Maar of wij berekenen of niet, als wij een offer brengen — en voornamelijk als wij het in den rechten geest doen — dan zullen wij veel meer ontvangen dan wij hebben gegeven. Dit is een wet van God. Hij verlangde nimmer een opoffering van iemand, of hij had op het oog het geven van een grooteren zegen.

Er is iets in het regeeringsplan van God, dat rust op den zevenden dag verlangt. Het maakt den mensch bekwamer om gedurende de zes dagen te werken. Hij die den sabbat veronachtzaamt, en het gebod om te rusten — dat juist zoo heilig is als het gebod om te te arbeiden — zal niet zoo bekwaam zijn om te werken wanneer hij zijn taak op Maandag morgen weder opneemt, als iemand die zijn taak terzijde heeft gelegd en op den zevenden dag rust. Ik heb gedurende mijn geheele leven gezien, dat zij die den sabbat houden en hun lichaam en geest rust geven, meer gedurende de zes dagen verrichten dan de sabbatbrekers gedurende de zeven dagen.

Geen mensch heeft ooit een gebod van God gebroken en daarmee iets verkregen. Niemand heeft ooit voordeel gehad door iets te ontheiligen dat heilig is. Ik weet van geen ding, dat onnoodig op zondag verricht werd, dat niet overgedaan moest worden,

in werkelijkheid was er iets verloren inplaats van gewonnen. Ik spreek gedeeltelijk van persoonlijke ondervinding. Er zijn tijden geweest, dat ik in verzoeking kwam om tegeloooven, dat ik den sabbat kon gebruiken om te werken en vooruitgang te maken, wanneer iets dringend was; maar ik heb ondervonden, dat wanneer dat werk niet noodig was, ik gedurende de week er voor boeten moest. Ik moest rusten en vaak wederom doen wat ik op sabbat verricht had. Ik heb geleerd, door waarneming en ondervinding, dat dit een wet van God is. Het heeft zijn oorsprong niet gehad in menschelijke grillen, maar in Goddelijk verlangen om den mensch te zegenen en hem bekwamer en gelukkiger te maken. Maar velen denken over deze wet als over andere wetten van God, dat het een last is, een juk; en als zij het gebod houden, dan doen zij het morrende en denken, dat zij den Heere een weldaad bewijzen. Hij heeft onze weldaden niet noodig. Wij hebben geen macht Hem te zegenen — het is de Grootere die den kleinere zegent; en als wij de geboden van God onderhouden, dan is het opdat wij gezegend zullen worden. En toch heeft de Heere in onze gehoorzaamheid een behagen, omdat hij verlangende is ons gelukkig te maken en vooruit te doen gaan. Daar is maar één weg tot vooruitgang, en deze is: Zijne geboden te onderhouden.

Wat is rust? Het is geen ledigheid. Niemand kan zonder iets te doen gelukkig zijn. Het juiste begrip van rust is verandering. Het wordt verteld van President Garfield (een vroegere President der Vereenigde Staten), dat hij eenmaal gezien werd, toen hij lid van het Congres was, met een arm vol boeken. Een vriend vroeg hem, wat hij met die boeken ging doen, en hij zeide: „Ik ga mijn geest wat rust geven door die boeken te lezen.” „Wat”, zeide zijn vriend, „zal dat uw geest rust geven?” „Ja”, zeide hij, „ik ben van gedachten, dat rust verandering bedoelt. Ik heb mijzelf overwerkt; mijn geest is vermoeid, en ik ga mijne gedachten in een andere richting wenden, en verkrijg de rust die ik noodig heb.”

Welnu, als het neerleggen van het eene boek en het opnemen van een andere werkelijk verandering verschaft, dan geeft het ongetwijfeld eenige rust. Maar het is waarschijnlijk geen volkomen rust, ze is slechts gedeeltelijk. Als de geest van generaal Garfield met werk overladen was, als zijn hersenen vermoeid waren door te veel werk, dan was hetgeen hij noodig had een geheele verandering; niet slechts een overgang van het eene boek tot het andere, want de vermoeide hersenen moesten toch blijven doorwerken.

Iemand die schrijft, die zijn pen bijna de geheele week gebruikt en dan zijn tong op Zondag — zooals veel met mij het geval is — krijgt geen volkomen rust, want het is geen geheele

verandering. Als schrijven alleen zou zijn het maken van kleine zwarte teekens met een houtje — en ik veronderstel dat sommigen dit denken — dan kunnen de hersenen rusten. Of, als prediken slechts het openen van den mond is en het uitlaten van een vloed van woorden zonder zin, dan kunnen de hersenen ophouden te werken. Maar het is zoo niet; Als iets geschreven wordt, dat waarde heeft om gelezen of gehoord te worden, dan moeten de hersenen werken, hetzij de tong of de pen als middelen gebruikt worden om de gedachten uit te drukken; en de man die de geheele week schrijft van Maandagmorgen tot Zaterdagavond, moet gelegenheid hebben om op sabbatdag te rusten.

Er is echter een andere beschouwing, een reddende beschouwing, en dat is deze: Wanneer wij tot het huis des Heeren komen op den sabbatdag, dan is daar een belooning in de uitstorting van den Heiligen Geest, hetzij wij spreken of luisteren. Als wij te zamen vergaderen, lofliederen tot God zingen en Zijne zegeningen afsmeken, dan hebben wij recht op dien verfrisschenden invloed, die van de tegenwoordigheid des Heeren komt; en dat is rust in zichzelf, een grootere rust dan het gaan in de bergen of naar de zee, of het verbeuzelen van den sabbatdag met dwaas genot en losbandigheid.

De Geest van God is het voedsel voor den geest van den mensch. De mensch is geest en lichaam vereenigd, en de geest en het lichaam vormen de ziel. De geest kwam van God, en was Zijn zoon of dochter in den staat van het voorbestaan. De geest is hier gekomen om een lichaam op te nemen opdat hij tot een ziel zou worden. Er staat van onzen groote stamvader Adam geschreven, dat God hem uit het stof der aarde schiep, in zijne neusgaten den adem des levens blies, en hij werd tot een levende ziel. Dit is niet alleen het geval geweest met Adam, maar met alle menschen die uit het geslacht van Adam zijn voortgekomen. Onze geesten, die van God geboren en gegeneerd zijn in de hemelsche werelden, namen deze lichamen die hier geboren en gegeneerd zijn, met die gedachten op zich, dat bij getrouwheid, de geest en het lichaam, alhoewel tijdelijk door den dood gescheiden, weder hereenigd zouden worden, en de ziel tot eeuwige volmaking zou voortgaan.

Terwijl wij hier zijn, moeten door ons zekere werkzaamheden verricht worden, opdat onze lichamen gevoed en gekleed en verzorgd kunnen worden; en wij zijn zeer getrouw in het verzorgen der stoffelijke dingen. Sommige menschen zijn dat niet — zij veronachtzamen hunne lichamen. Zij zorgen goed voor hunne paarden, koeien, schapen en varkens, veel beter dan zij voor zichzelf zorgen. Als een algemeene regel echter,

zijn wij gedwongen om voor ons lichaam en de benoedigdheden daarvoor te zorgen, want die plicht is ons opgedrongen; maar hoevelen zijn getrouw in het verzorgen van den geest, het belangrijkste deel van de ziel des menschen? De geest is dat gedeelte door God gemaakt en van uit den hemel gezonden, terwijl het lichaam het door den mensch, als Gods gemachtigde, gemaakte deel is, en dat kwam uit de aarde voort.

Het plan des Heeren is volmaakt; Zijne geboden hebben ten doel de zaligheid van het lichaam zoowel als van den geest, want het is de ziel die uit het graf verlost en verheerlijkt zal worden. God heeft ons geboden voor den geest zorg te dragen, zoowel als voor het lichaam, en gaf er voedsel voor op den juisten tijd, en heeft den sabbatdag vastgesteld, opdat de mensch van zijne tijdelijke werkzaamheden kan rusten en gevoed worden met dien heiligen invloed, die den geest des menschen voedt. Dat is de reden waarom wij op den sabbatdag te samen komen. Onze geesten hebben hun voedsel noodig, juist zoowel als onze lichamen; en als wij die verwaarloozen, dan zullen zij hongeren, vervallen en sterven volgens hetzelfde beginsel dat het lichaam sterft, wanneer het juiste voedsel daaraan onthouden wordt.

Het eerste kenmerk van honger is een verlangen naar voedsel; maar daar komt een ander verschijnsel later, een afkeer van voedsel; en dit is van toepassing op geestelijk hongerlijden zoowel als op lichamelijk hongerlijden. Ga zonder het voedsel, dat uw lichaam noodig heeft, en zie hoe spoedig het begint te vervallen en te verzwakken. Het is niet geschapen om te hongeren. Vastendagen zijn ingesteld met een wijs doel. Sommige menschen misschien denken, dat het een groote last is, om 24 uren zonder voedsel te gaan, en den prijs van dat voedsel, hetwelk anders dien dag gegeten zou worden, als een vastengave aan de armen te geven. Maar als zij dat recht beschouwen, dan zouden zij een zegen in dien eisch zien. Het lichaam wordt door het vasten verzwakt, en het moet soms verzwakt worden, daar het anders de overmacht over den geest zal verkrijgen en behouden. Het vasten vernedert het vleesch, brengt het in onderwerping, geeft den geest de overmacht, en de mensch ontvangt een geestelijken zegen als een gevolg van zijn lichamelijke opoffering. Dit is de reden waarom vastendagen zijn ingesteld en waarom van ons verlangd wordt die te onderhouden. Maar van ons wordt niet verlangd iederen dag der week of maand te vasten, maar slechts eenmaal per maand als regel. Wij moeten die dingen niet tot het uiterste drijven. Alles wat goed is kan misbruikt en tot kwaad worden. Het vasten kan zelfs tot nadeel strekken. Het lichaam wordt dan te zwak, en de hersenen kunnen dan in wanorde komen.

Booze geesten kunnen bezit van het lichaam nemen onder die omstandigheden. Wij zijn altijd veilig als wij Gods geboden onderhouden, zooals Hij die gegeven heeft, daaraan geen persoonlijke uitlegging geven, er niets aan toevoegen, niets van afnemen en veranderen volgens onze willekeur. Het vasten is noodig, maar wij moeten niet altijd vasten.

Ook kunnen wij niet altijd bidden. President Brigham Young was eenmaal op een schip in een storm, en iemand vroeg hem of hij niet ging bidden. „Ik heb mijn gebed al gedaan,” was zijn antwoord; „ik ben beneden geweest om te bidden, en nu ben ik hier boven om uit te kijken. Ik wil het gevaar gadeslaan.” Er is een tijd om te bidden en een tijd om op den uitkijk te staan. Er is een tijd voor werk en een tijd voor rust, een tijd om alle dingen te doen op hun tijd.

Hongerlijden heeft twee kenmerken, heb ik gezegd: Het eerste is een verlangen naar voedsel. Vast gedurende één dag, en hoe heerlijk schijnt dan het voedsel; gij hebt er een grooter verlangen voor; het smaakt u beter, en ook daarom is het vasten een zegen. Maar blijft voortgaan met vasten, dag aan dag, en wat is het gevolg? De tegenovergestelde toestand — een afkeer van voedsel — een zeker teeken, dat gij hongerende zijt, dat uwe spijsverteeringsorganen te zwak worden om het voedsel te verwerken dat zij noodig hebben. Zij hebben het noodig, maar willen het niet; zij hebben er geen verlangen naar. Het is juist hetzelfde met hen die geestelijk hongerlijden. Het eerste kenmerk van geestelijken honger is een verlangen naar geestelijk voedsel. Als wij onze gebeden niet hebben gedaan, dan verlangen wij te bidden, wij willen verbeteren. Als wij één vergadering verzuimen, dan willen wij de volgende bijwonen. Als wij het avondmaal niet hebben genuttigd, dan wenschen wij daar gebruik van te maken. Maar gaat voort deze plichten te veronachtzamen, en wat is dan het gevolg? Een afkeer van geestelijk voedsel. Gij wilt niet naar de vergadering gaan; gij wilt geen omgang met de goeden hebben; gij wilt het woord van God niet hooren, want het veroordeelt u. Gij wilt niet nabij het licht gaan, want het maakt uwe gebreken en tekortkomingen zichtbaar; het vernedert u in uwe eigene oogen. Gij zijt begonnen om geestelijk van honger te sterven.

De Heere verlangt, dat wij zullen groeien, ontwikkelen en toenemen — en daarom gebiedt Hij ons op den juisten tijd voedsel te gebruiken — voedsel voor het lichaam en voedsel voor den geest. Waarom kunnen wij niet op Zijn woorden vertrouwen? Als Hij wil dat wij zullen rusten van onzen arbeid en Hem op den Sabbatdag aanbidden, waarom verbeelden wij ons dan, dat

wij een beteren weg kunnen vinden, in werkelijkheid zeggende, dat wij meer weten dan Hij? Denkt gij, dat de alwijze God, die het heelal regeert, den Sabbatdag zou ingesteld hebben als een last, als een juk; tot den arbeid van de zes dagen een zwaar gewicht voor den zevenden dag hebben toegevoegd? Denkt gij niet dat Hij wist wat Hij deed, toen Hij ons gebod in het huis des gebeds te vergaderen, opdat wij beter onder den invloed van den Heiligen Geest zouden komen? Wij rusten terwijl wij luisteren naar het woord des Heeren en worden aan onze plichten herinnert. Hetzij wij sprekers of hoorders zijn, wij worden verfrist en vernieuwd onder den invloed van dien Geest, die van omhoog komt.

Uittreksel eener predikatie te Salt Lake City gehouden, in den Tabernakel, op Zondag 14 November 1909.

STRENGE MAATREGELEN.

Er worden toch zeer strenge maatregelen tegen de propaganda van de Heiligen der laatste Dagen genomen, maar of die rechtvaardig zijn is een groote vraag. Wij vernamen onlangs, dat een lid der Gereformeerde Kerk te Kollum in groote moeilijkheden is geraakt, omdat een paar zendelingen onzer Kerk eenige oogenblikken in haar huis hadden vertoefd. Het geval was als volgt:

Twee onzer zendelingen, die wat vroeg voor de vergadering in Kollum kwamen, welke op 10 Dec. 1909, aldaar gehouden werd, zie „De Ster” van 15 Dec. 1909, brachten een kort bezoek bij een zuster der Kerk die bij hare moeder inwoont.

Op Zondag 19 Dec. zou er avondmaalsbediening in de Gereformeerde Kerk aldaar gehouden worden. De moeder van genoemde zuster, welke een geloovig lidmaat van dat genootschap is, ontving op Zaterdag 18 Dec. bezoek van een ouderling der boven genoemde Kerk, en deze vroeg haar, of zij van het avondmaal dacht gebruik te maken. Toen zij daarop een bevestigend antwoord gaf, zeide deze ouderling, dat er in een vergadering van den Kerkeraad, den vorigen avond gehouden, besloten was, om haar niet tot het avondmaal toe te laten, omdat zij Mormonen had geherbergd. Dit bedroefde deze goede vrouw zeer, maar zij zeide, dat alhoewel de Kerkeraad haar afwees, zoo was dit echter nog geen bewijs, dat de Heere haar zou afwijzen. (Zij erkende dus schijnbaar niet de macht der Kerkeraad, om op aarde te binden en te ontbinden). Toen zeide zij tot den ouderling, dat het onrechtvaardig van den Kerkeraad was, om zoodanig besluit te nemen, zonder haar in deze zaak te hooren, en verklaar-

de dat de zendelingen slechts eenige oogenblikken in haar huis waren geweest en niet overnacht hadden, zoodat de Kerkeraad op losse geruchten was afgegaan of dit alleen maar gedacht had.

De ouderling ging toen heen, zeggende dat hij dadelijk weer zou komen (waarschijnlijk moest hij even vernemen wat Ds. Dekker zou besluiten). Toen hij terug kwam, zeide hij, dat zij van het avondmaal gebruik kon maken. Nadat hij haar gewaarschuwd had voor de verderfelijke leer der Mormonen en om geen zendelingen in haar huis te laten en tevens vermanende hare dochter te beïnvloeden, om dat geloof te verlaten, verliet hij haar.

Wij willen hier niets aan toevoegen, want wij hebben geen uitspraak te doen over de besluiten en regelen van andere kerken, maar Ds. Dekker en alle menschen waarschuwen, in hunne maatregelen tegen de Heiligen der laatste Dagen voorzichtig te zijn en rechtvaardig te handelen, al is het alleen maar, omdat zij veel doen om de oogen der menschen te openen voor de goede leeringen van de Heiligen der laatste Dagen, door hen in een verkeerd daglicht geplaatst.

DE ZENDING IN ANDERE LANDEN.

Volgens het statistiek verslag der Engelsche Zending, voor de twaalf maanden, eindigende 31 December 1909, zijn er in die Zending gedurende dat jaar 938 personen gedoopt, werden er 390709 Evangeliegesprekken gehouden, 6158680 traktaten en 150154 boeken uitgegeven. Er werden 14451 vergaderingen gehouden. Er zijn aldaar 345 zendelingen werkzaam.

Wij zien dus, dat onder de zegeningen des Heeren het Evangelie aldaar met kracht gepredikt wordt en groote vooruitgang is waar te nemen.

Volgens het statistiek verslag der Zweedsche Zending, voor de twaalf maanden, eindigende 31 December 1909, zijn er in die Zending gedurende dat jaar 140 personen gedoopt, werden er 24022 Evangelie gesprekken gehouden, 275399 traktaten en 42624 boeken uitgegeven. Er werden 3027 vergaderingen gehouden. Er zijn aldaar 70 zendelingen werkzaam.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

President B. G. Thatcher, die de vertakkingen in België bezocht heeft, betuigde zijn tevredenheid met den toestand van het zendingswerk in dat land. De zendelingen werken ijverig, er wordt veel lectuur verspreid en met zeer vele personen Evangeliegesprekken gehouden. Er zijn aldaar ernstige onderzoekers en de toekomst is veelbelovend.

De velden zijn ook in België wit om te oogsten, maar helaas, de arbeiders zeer weinig in getal.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
Wm. J. DE BRIJ.

HET EMIGREEREN.

Alhoewel herhaalde malen, in redevoeringen en in „De Ster”, den Heiligen der laatste Dagen is aangeraden in Nederland te blijven en al hun krachten in te spannen, om het Evangelie te helpen verkondigen, en hun is gewezen op de moeilijkheden die hen in Utah en omliggende staten wachten, zoo willen wij nochtans iets over dit onderwerp schrijven.

Wij achten het plicht van een ieder alle krachten in te spannen, om maatschappelijk vooruit te komen. Waar er gelegenheid is, daar moet men trachten op eerlijke wijze zijn toestand te verbeteren, zich zelve te ontwikkelen en ook zijne kinderen daartoe aansporen en helpen. Het is dwaasheid te denken, wij gaan toch van hier, of wij blijven niet altijd in Holland of in het leven, en daarom behoeven wij in niets verbetering aan te brengen of onze krachten in te spannen, om vooruit te komen of tot betere toestanden te geraken. Neen, integendeel, het is de plicht van een ieder, het heden te gebruiken tot nut van ons zelve en anderen. Het heden is voor ons, de toekomst is ons onbekend, en velen zullen, voor zooverre wij weten, in het land der vaderen leven en sterven. Het is daarom dwaasheid te wachten op een zaak waarvan wij niet weten of zij ooit zal komen, of wel gelegenheden tot verbetering te laten voorbijgaan.

Als leden der Kerk goede betrekkingen hebben, dan raden wij hun, die als zegeningen des Heeren te waardeeren en hun taak nauwgezet te vervullen en zoo mogelijk naar hooger streven.

Waar er gelegenheid is door trouwe en langdurige diensten later vergoeding of meerdere inkomsten te verkrijgen, daar raden wij aan, deze gelegenheden niet voorbij te laten gaan, maar er gebruik van te maken en als zegeningen Gods te beschouwen.

Laat een ieder Heilige der laatste Dagen zoo leven en handelen, dat hij zelve, zijn gezin, ja de geheele maatschappij er bij zal winnen, en het tot nut is, dat hij of zij het Evangelie hebben aangenomen.

De Kerk doet alles, om het volk vertrouwen in te boezemen en heeft in vele plaatsen van Europa eigen gebouwen aangeschaft, opdat het volk zich daardoor zekerder en sterker zal gevoelen,

en wij vertrouwen, dat deze dingen gewaardeerd zullen worden en als een wenk worden beschouwd, om de Kerk vaster grondslagen te doen verkrijgen. Er wordt echter wel eens gezegd: „De mensch wikt, maar God beschikt”, en dit is waar, doch wij willen daaraan toevoegen, dat het plicht is voor den mensch zelf om te wikken, te overwegen en te overdenken, en als God iets over ons beschikt, laat ons dan daar in berusten, als geloovigen kinderen betaamd, daar het tot ons nut zijn zal.

Daar er echter toch wel leden onzer Kerk zullen emigreeren, zoo willen wij langs dezen weg bekendmaken, dat het de begeerte van de autoriteiten der Kerk is, dat de leden hier blijven; en als zij dus hun vaderland verlaten, zij dit op eigen risico doen. De Kerk verschaft aan niemand geld om te emigreeren, noch worden voorschotten voor dat doel verstrekt. Bij het emigreeren worden door de Kerk geen beloften gedaan, met betrekking tot werk of iets dergelijks.

Men moet ook in het oog houden, dat men in Amerika in een geheel andere omgeving en toestand komt als waaraan men in het vaderland gewoon is. Andere menschen, andere zeden en gewoonten, andere taal en vaak ook andere werkzaamheden wachten daar den emigrant. Ook daar zijn moeilijkheden, beproevingen vóór en tegenspoed, ziekten en alles wat den sterfelijken mensch op aarde kan overkomen, en dit moet niet vergeten worden. Ook daar zijn menschen, kinderen Gods met zwakheden en gebreken, en iedere emigrant die daar komt moet deze zaak steeds in het oog houden.

De wetten der Vereenigde Staten, met betrekking tot het emigreeren, zijn zeer streng en het is de plicht van een ieder die wetten gehoorzaam te zijn en wij hechten onze goedkeuring niet aan iets, dat in strijd met die voorschriften is.

Wij raden het ten strengste af, ja, het is tegen de beginselen en raadgevingen van de autoriteiten der Kerk, dat mannen hunne vrouwen of kinderen verlaten, om naar Amerika te gaan, en wie zulks toch doet, gaat geheel op eigen verantwoording en wij verklaren, dat wij in geen geval eenige verantwoording op onze schouders nemen met betrekking tot de familie die wordt achter gelaten.

Het is een plicht door God op de schouders van den man en vader geplaatst, om in het onderhoud van vrouw en kinderen te voorzien, en er zijn geen redenen waarom eenig persoon zich daaraan zou onttrekken. In geen geval veroorlooven wij minder-jarigen te emigreeren zonder toestemming der ouders.

Misschien mogen deze woorden hard schijnen, maar zij zijn billijk en oprecht, want wij mogen niemand in iets bedriegen.

En alhoewel de Heiligen der laatste Dagen van vele dingen beschuldigd worden, zoo is onze begeerte alleen tot heil van anderen te handelen.

Nogmaals, Heiligen der laatste Dagen, doet uw plicht in alle dingen, weest door woord en daad leden der Kerk en burgers van het land waarin gij woonachtig zijt en Gods zegeningen zullen met U en de uwen zijn.

Met betrekking tot het tempelwerk deelen wij mede, dat niet één Heilige der laatste Dagen daardoor iets zal verliezen wanneer hij of zij in Nederland, of eenig ander land, sterft zonder gelegenheid te hebben het tempelwerk te verrichten, daar na het overlijden van de getrouwe leden der Kerk het tempelwerk voor hen gedaan zal worden. God is rechtvaardig, wij zijn Zijne kinderen, en Hij zal alles tot ons heil bewerken. Laat een ieder in kinderlijk vertrouwen getrouw de roeping volbrengen, welke tot hem gekomen is.

LIEFDE VINDT WEDERLIEFDE.

Een klein meisje was de lieveling van allen. Toen men het eens vroeg: „Hoe komt het toch, dat allen u zoo liefhebben?” ... zeide het, na eenige oogenblikken nagedacht te hebben:

„Dat komt dáár vandaan, omdat ik ze zelf allen zoo lief heb.”

Welk een diepe waarheid heeft het kind hier uitgesproken! Welk een rijke bron van zegen toont het ons met deze woorden?

Ge klaagt menigmaal over de koudheid en onvriendelijkheid uwer medemenschen. — Klaag uzelf aan. Wanneer ge *meer* liefde zoudt oefenen, zoudt ge ook *meer* licht, *meer* stralen om u heen zien.

BESCHOUW UZELVEN.

De mensch is geneigd een ander te beschouwen en vaak te beoordeelen, maar zichzelf te vergeten. O, hoe vaak hooren wij over anderen spreken en hunne zwakheden en gebreken ten toon spreiden. Dit is onchristelijk en geheel verkeerd. Wij hebben niet de zonden van anderen te dragen, noch verantwoording te doen over hunne daden. Laat een ieder zichzelf beschouwen, zijne eigene zwakheden en gebreken trachten te zien en die te verbeteren, want een ieder zal zijn eigen pakje dragen, en laat hetgeen door anderen gedaan wordt met den mantel der liefde bedekt worden.

Wat door anderen gedaan wordt zal u in niets beschuldigen of verontschuldigen, en een ieder zal eenmaal zijn eigen daden moeten verantwoorden. Zelfkennis is daarom ten zeerste noodig.

Werp een blik in uw eigen hart beschouw uw leven aandachtig, strijd om uwe zwakheden en gebreken te overwinnen, en gij zult daardoor een middel zijn, om de zwakken tot verbetering aan te sporen. En als gij anderen wilt beschouwen, zie dan het goede dat in hen is.

HET VASTEN.

Het vasten, dat is het zich voor een zekeren tijd geheel van voedsel onthouden, is geen nieuwigheid, door de Heiligen der laatste Dagen ingesteld. Reeds in overoude tijden waren er tijden, dat er gevast werd. Het is een Goddelijke instelling en tot nut van den mensch als het met wijsheid volgens de voorschriften des Heeren gedaan wordt.

In Exodus 34 : 28 lezen wij, dat Mozes gedurende veertig dagen en nachten geen brood at of water dronk. Zie ook Deut. 9 : 9. In vers 18 van Deut. 9 lezen wij, dat Mozes voor de tweede maal gedurende veertig dagen en nachten heeft gevast, vanwege de overtredingen van het volk. In II Samuel 12 vers 16 lezen wij: „En David zocht God voor dat jongskens; en David vastte een vasten, en ging in, en lag den nacht over op de aarde”. Wij zien hier, dat David vastende en biddende was, om een zegen van God te verkrijgen, en eerst toen hij vernam, dat het knaapje gestorven was, stond hij op en at; zie vers 20. Ook lezen wij, dat Christus gedurende veertig dagen vastende was, Matth. 4 : 2 enz. Welnu deze mannen Gods en Jezus hadden dit niet gedaan als het niet goed was in de oogen van God.

Maar, zeggen sommigen, dit was vroeger in de dagen van Israël, onder de wet, doch nu niet. Welnu, wij lezen ook in het Nieuwe Testament, dat de dienstknechten des Heeren vastende waren. Wij lezen in Hand. 14 : 23, van Barnabas en Paulus, dat zij vastende en biddende geweest zijn, en dit was toen de Kerk van Christus op aarde was, toen zij ouderlingen aanstellende waren in de verschillende gemeenten. In I Korinthe 7 : 5 wordt het vasten zelfs aanbevolen en dit is een duidelijk bewijs, dat ook onder de bedeeeling van het Nieuwe Verbond, deze instelling erkend en beoefend werd.

Soms wordt er verwezen naar Matt. 9 : 14, om te bewijzen, dat het vasten onnoodig is; maar een aandachtig lezen toont zeer duidelijk, dat er nu wel gevast moet worden. Wij lezen namelijk, dat de discipelen van Johannes tot Jezus kwamen en er Hem opmerkzaam op maakten, dat zij en de Farizeën veel en de discipelen van Jezus niet vastten. Jezus zeide tot hen: „Kunnen ook de bruiloftskinderen treuren, zoolang de Bruidegom bij hen is? Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidegom van

hen zal weggenomen zijn, en dan zullen zij vasten." Welnu, de Bruidegom, Jezus, is niet persoonlijk met ons en volgens Zijne woorden zal er dan gevast worden, zie ook Mark. 2 : 18 en Luk. 5 : 33. In Matth. 6 : 16 spreekt Jezus over het vasten en keurt het niet af maar geeft zelfs den raad, dat men geen droevig gezicht moet toonen als men vast ; het is dus een goedkeuring.

In de aangehaalde teksten is duidelijk te zien, dat vasten en bidden steeds gepaard gaan, dat het een gevolg is van droefheid van wege zonde, of andere omstandigheden, en ten doel heeft nader tot God te komen en een zegen van Hem te verkrijgen. Het uiterlijk vasten alleen zal niet veel baten indien onze pogingen, onze gevoelens en begeerten ook niet in dezelfde richting werkende zijn. In Jesaja 58 wordt er van een vasten gesproken, dat niet aangenaam in de oogen des Heeren was, omdat het niet met den juisten geest gepaard ging en de Heere zegt duidelijk tot Zijn volk, door middel van Zijn profeet, hoe zij moeten vasten en wat de zegeningen zullen zijn wanneer in overeenstemming daarmede gehandeld wordt. Een aandachtig lezen van Jesaja 58 zal zeer vruchtbaar zijn.

Door den afval van het ware Evangelie is ook dit beginsel in onbruik geraakt of geheel verbasterd, zoodat het een onthouden van slechts zekere dingen is, en veelal een uitwendige vorm. Maar door de herstelling van het Evangelie is ook dit beginsel, zoals zoovele anderen, weder tot zijn recht gekomen, en kunnen de Heiligen der laatste Dagen getuigen van de zegeningen daardoor verkregen ;

Voorwaar, het is een schoon beginsel, zich voor een goed doel van voedsel te onthouden voor eenigen tijd, en dan met een liefdevol hart de armen te gedenken, te spijzen en te laven. Laat ons dankbaar zijn voor dit beginsel, maar het ook beoefenen zooals het den Heere aangenaam is.

DE VROUW.

Elke wijze vrouw bouwt haar huis ; maar die zeer dwaas is, breekt het af met hare handen. SPREUKEN 14 : 1.

Wie zal eene deugdelijke huisvrouw vinden ? Want hare waardij is verre boven de robijnen. Het hart haars mans vertrouwt op haar, zoodat hem geen goed zal ontbreken.

Zij staat op als het nog nacht is, en geeft haar huis spijze.

Zij doet hare mond open met wijsheid ; en op hare tong is leer der goeddadigheid.

KONING SALOMO IN SPREUKEN 31.

SODOM EN GOMORRA.

Verleden jaar Maart heeft de Yale-Universiteit van Newhaven een geographische expeditie naar de Doode Zee uitgezonden. Over een der meest verrassende resultaten van deze ontdekkings-tocht schrijft nu dr. Ellsworth Huntington, die aan de expeditie deelnam :

De expeditie is er namelijk in geslaagd eenig licht te brengen in het verhaal van den ondergang van Sodom en Gomorra zooals dit de Bijbel geeft. Over dit punt zijn dikke boeken geschreven, waarin ofwel beweerd werd, dat Sodoma en Gomorra legendarische steden zijn, of haar ondergang aan het uitbreken van petroleumbronnen wordt geweten, die vlam gevat zouden hebben.

Men wist zelfs niet op welke plaats van de Doode Zee Sodoma en Gomorra gelegen waren.

Volgens het verhaal van den Bijbel bevonden Abraham en Lot zich bij Bethel, tien mijlen ten Noorden van Jeruzalem, toen zij van elkander scheidden ; „daar hief Lot zijn oogen op en zag de gansche vlakte der Jordaan. Want vóór de Heer Sodoma en Gomorra verdorven had, was zij als de hof des Heeren, als Egypteland”. Nadat God de beide steden met vuur en zwavel verwoest had, trok Lot uit Zoar en bleef op den berg met zijn beide dochters in een spelonk (Gen. 19 : 30).

De expeditie heeft nu, en wel aan den Zuidelijken oever van de Doode Zee, niet alleen een vulkaan ontdekt, waarvan Gods wraak zich zou kunnen bediend hebben voor den „vuur- en zwavelregen”, maar ook de spelonk, waarin Lot waarschijnlijk in het gebergte overnachtte.

Huntington vond bij de ruïne van Suweimeh lava en sprak daarover met den inlandschen scheik, die hem tot gids diende. Bij het beklimmen van het gebergte maakte de scheik hem er opmerkzaam op, dat in de nabijheid zich een heele berg van „zulke zwarte steenen” bevond, zoodat men zich voor dat enkele stuk geen moeite behoefde te geven. Hij wees daarbij naar het Zuid-oosten. Ongeveer twee mijlen van Suweimeh (dat mogelijk een verbastering van Sodoma is) werd toen een kleine vulkaan aangetroffen, die geologisch van betrekkelijk jongen datum is. De ruïnen van het naburige Ghuwier (vermoedelijk het verkleinwoord van Ghor, dat „dal” beteekent) zijn in geen geval uit den patriarchentijd, doch waarschijnlijk vele honderden, wellicht een of twee duizend jaar jonger. Maar in den weg door het gebergte, die van Ghuwier Oostwaarts naar het plateau van Moab leidt, ontdekte de expeditie tusschen Abu Hassan en Beth Peor, op de plaats, welke nu El Ghuttar heet, een spelonk in de rotsen van ongeveer

20 voet lengte en 15 voet breedte, die boven een bron zeer zorgvuldig in den rotswand is uitgehouwen. Twee vensters zien over het dal uit naar Zoar. De toegang tot de spelonk is zoo gelegen, dat hij slechts langs een trap in de rotsen kan worden bereikt. In den geheelen omtrek is geen tweede rotsspelonk te vinden, die met zulke zorgvuldigheid bewerkt is, en Huntington acht het daarom zeer waarschijnlijk, dat zij uit overoude tijden stamt.

Zijn conclusie, uit de verschillende gegevens door de expeditie verzameld, luidt, dat het Bijbel-verhaal over den ondergang van Sodoma en Gomorra, volkomen met de feiten in overeenstemming is.

Nederl.

GEESTEN.

In het vorig nummer van dit tijdschrift, deelden wij iets mede omtrent geesten. Wij willen nu in het kort een ander punt behandelen, dat vaak uit het oog verloren wordt en toch van veel belang is.

Er zijn twee soorten van geesten, namelijk goede geesten en booze geesten, en dit moet steeds in gedachten gehonden worden, omdat de goede geesten ons tot nut, maar de booze geesten steeds tot nadeel zijn. Niet altijd kunnen booze geesten erkend worden aan de woorden die zij spreken of met betrekking tot de manier waarop zij verschijnen, want satan kan zich voordoen als een engel des lichts, zie II Kor. 11 : 14.

Er zijn menschen die denken, dat godsdienstige mededeelingen of vrome woorden steeds bewijzen zijn voor Goddelijke volmacht, dit is echter zoo niet. Wij lezen in het 6de vers van den zendbrief van Judas als volgt: „En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des grooten daags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.” Deze gevallen engelen omgeven de menschen, zij trachten op verschillende manieren de menschen leed aan te doen, en op een verkeerd pad te brengen, hetwelk van God en de waarheid afvoert. Alle mogelijke middelen worden door deze booze geesten daartoe gebruikt en soms doen zij zich als engelen des lichts voor, of ook als de geesten van personen die gestorven zijn. Als satan zich kan voordoen als een engel des lichts, dan kan hij het ook doen als iemand die in het vleesch geleefd heeft, maar hij is die persoon niet. Onverschillig hoeveel waarheid hij ook vertelt, hij is en blijft een indringer en bedrieger. Ook Petrus spreekt over engelen die gezondigd hebben; zie II Petrus 2 : 4.

In Efeze 6 : 12 worden wij gewaarschuwd „tegen de geestelijke boosheden in de lucht”, en dit kunnen niet anders zijn dan de booze en verleidende geesten die ons omringen. In Efeze 2 : 2 wordt er gesproken van „den overste van de macht der lucht”, en het blijkt duidelijk, dat dit satan is. Lees in verband hiermede eens aandachtig Joh. 12 : 31 ; 14 : 30 ; 16 : 11 en gij zult zien, dat de aanvoerder dezer machten satan is en hij en zijne engelen bestrijden steeds het werk van God.

In den Bijbel wordt gewaarschuwd tegen de werken dezer booze en verleidende geesten ; onder Israël werden waarzegsters en dergelijke personen gestraft. En ook nu zijn diezelfde „booze machten der lucht” ijverig werkende, om de menschen tot dwaling te brengen. Het beste middel, om zich tegen de verleidingen dezer geesten te wapenen, is het onderhouden van Gods geboden, het leven volgens de Schriften en zich zooveel mogelijk buiten het bereik te houden van de middelen door deze verleidende geesten gebruikt.

DE DOOD NIET HET EINDE.

Neen, de dood is niet het einde
Van het menschelijk bestaan ;
Want de geest blijft eeuwig leven,
En zal niet tot stof vergaan.

't Lichaam is uit d' aard' genomen,
En keert eenmaal daarin weer ;
Maar de geest, hier niet geboren,
Daalde uit een hooger sfeer.

Tijd'lijk worden zij gescheiden,
't Lichaam rust dan in het graf ;
Maar de geest keert tot den Vader,
Die hem eens het aanzijn gaf.

Straks zal de bazuin weerklinken,
't Graf geeft dan het lichaam weer,
En wordt met den geest hereenigd.
Als het was in het weleer.

Neen, de dood is niet het einde
Van het menschelijk bestaan ;
Geest en lichaam kunnen scheiden,
Maar het leven blijft bestaan.

W. J. DE B.

INHOUD.

De dag van rust	Blz. 65	Beschouw uzelf	Blz. 75
Strengte maatregelen	71	Het vasten	76
De Zending in andere landen	72	De vrouw	77
In ons eigen Zendingsveld	72	Sodom en Gomorra	78
Het emigreeren	73	Geesten	79
Liefde vindt wederliefde	75	De dood niet het einde	80

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B,
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50, Amerika f 1.00. — Per exemplaar 10 cent.